

ди да пристигне тоя комисарь, народната партия вече знаеше за неговото идване, и Д-ръ В. Беронъ взе на себе си грижата за първия съ него състанакъ, съ който да го усвои за правото дѣло на народа.

Тоя чрезвичаенъ комисарь, съ турското име Мухлисъ ефенди, бѣше християнинъ и славянинъ, полякъ, на име Корсакъ драгоманъ при министерството — харджието — въ Цариградъ, който и наскоро пристигна. Тукъ именно бѣше случая, Д-ръ В. Беронъ да принесе услугитѣ си на борбата, и той сполучи въ това съ най-добрата воля и умѣлость. Съ първо още виждане придоби довѣрието на поменатия комисарь, който и веднага се тури енергично съ рапортитѣ си до министра на Външнитѣ и Исповѣданията въ Цариградъ да уборва тия на Видинския валия Моамеръ Паша и да излага неговитѣ явни партизански постѣпки въ полза на Неофита. Въ тия рапорти на Мухлисъ ефенди бѣше спасението. Безъ тѣхъ дѣлото бѣше проиграно; борбата щѣше да се свърши съ пълния триумфъ на Неофита, прямия резултатъ на който щѣше да бѣде, ако не съ други ретроградни послѣдствия за общия нашъ църковенъ въпросъ, то поне съ отлаганието му за дълго още и неопрѣдѣлено врѣме. Комисарьтъ Мухлисъ ефенди бѣше още въ Търново, когато пристигна отъ В. Порта заповѣдь на Моамеръ паша, да се завърне въ Видинъ, и друга заповѣдь отъ Патриаршията на Неофита, да замине веднага за Цариградъ. Това бѣше прѣвъ лѣтото на 1857 год.

Между това, депутациитѣ и на двѣтѣ партии продължаваха да стожатъ въ Цариградъ, а отиванието тамъ на Неофита, имѣ за слѣдствие усилянието на неговата, защото не бѣше смѣненъ, и търновската епархия се управляваше отъ негово име. Отъ първо, неговия намѣстникъ бѣше св. Червенскій (*агиосъ Червено*), а по-сетнѣ и до смѣнението на Неофита въ слѣдующата 1858 г. отъ св. Ловчанския епископъ — Илариона. Утихналата по тоя начинъ борба въ Търново прѣдъ мѣстнитѣ власти се започена по дѣятелно въ Цариградъ прѣдъ централната власть, дори и съ опасностъ за народната партия, и това извика испращанието отъ тамъ на Търново други чрезвичаенъ комисарь, тоя пжтъ чистъ турчинъ, Метхадъ ефенди, за да издири кореня на народното бунтование върху Неофита. Д-ръ В. Беронъ, който слабо владѣше турския языкъ, но Метхадъ ефенди — чутовния отсетнѣ реформаторъ Мет-